

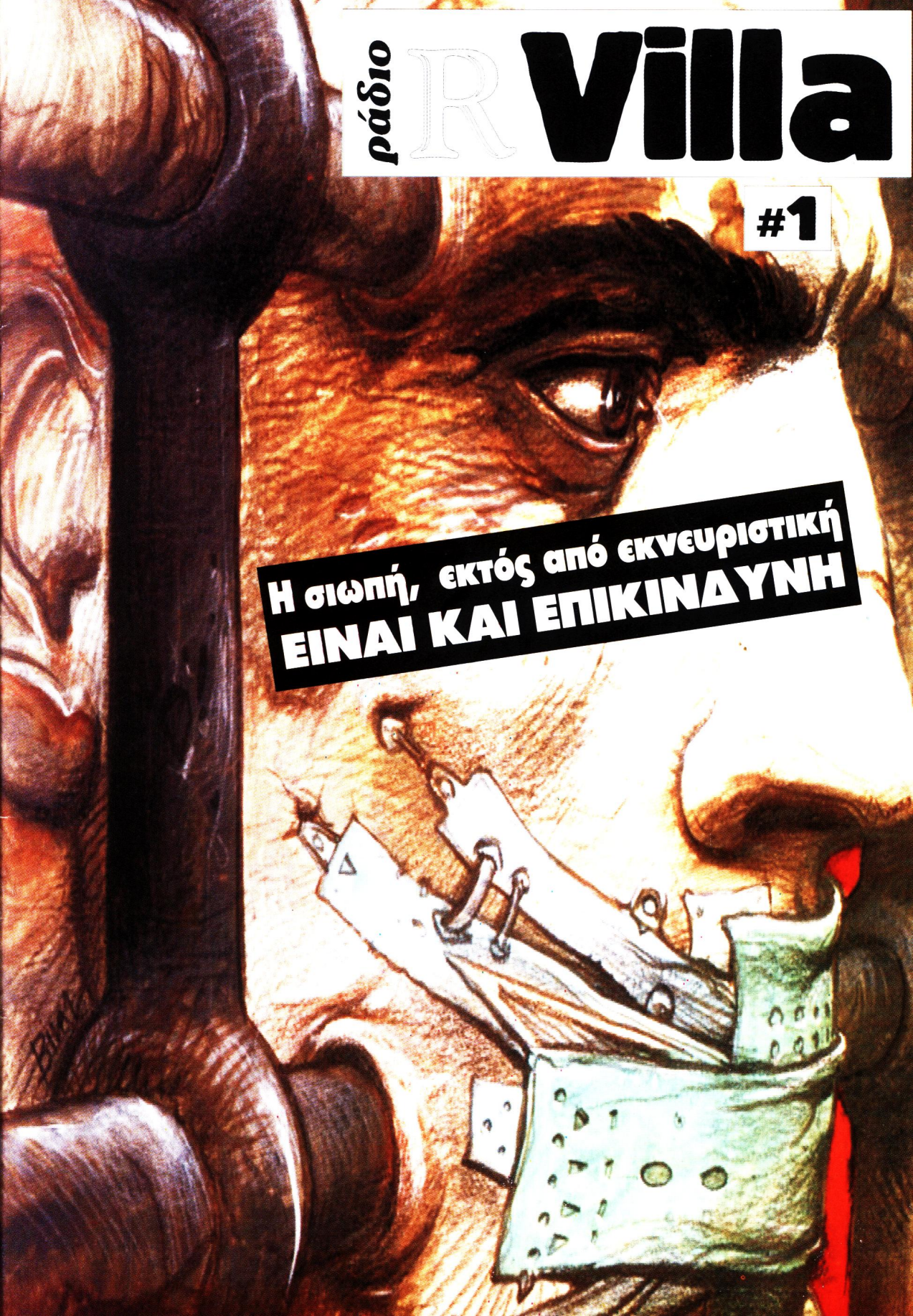
ράδιο

R

Villa

#1

Η σιωπή, εκτός από εκνευριστική
ΕΙΝΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΗ

tracks

intro.....	3
μαγεία.....	4
παιχνίδι.....	5
κουτί.....	6
πειρατεία.....	7
παρελθόν.....	8
αρχείο.....	10
τεχνικά;.....	12
συναυλίες.....	14
outro.....	16

Αυτό το τεύχος θα θέλαμε να το αφιερώσουμε στον πολυαγαπημένο Μάνο (άσχετα με το ποιοί από εμάς είχαν την τύχη να τον έχουν φίλο ή ποιοί δυστυχώς δεν τον γνώρισαν) που έφυγε άδικα στις 15-12-02.

intro

Το έντυπο που κρατάτε στα χέρια σας είναι αποτέλεσμα προσωπικής και συλλογικής δουλειάς των ανθρώπων της ομάδας συναυλιών της κατάληψης VILLA AMALIAS. Ο χώρος στον οποίο λειτουργούμε, έχει ταυτίσει το όνομά του με την ελεύθερη μουσική έκφραση, και όχι μόνο. Ποτέ όμως δεν περιορίστηκε στις κιθάρες, στους ενισχυτές ή στα μικρόφωνα για να αρθρώσει το δικό του λόγο, ή για να κάνει πράξη την αντίστασή του απέναντι στον υπάρχοντα "πολιτισμό".

Έχουν λόγο που συμβαίνουν όλα. Ακόμα και σε διαστήματα έντυπης σιωπής, και ψευδαισθήσης ότι όλα έχουν ειπωθεί ή γίνει, ο χώρος αυτός συνέχισε να λειτουργεί αυτοοργανωμένα: στο καφενείο, στις συνελεύσεις, στις συναυλίες, στα θεατρικά, στις προβολές, στις πολιτικές παρεμβάσεις.

Χωρίς να διεκδικούμε κανενός είδους τιμή, αναγνώριση ή πρωτοπορία υπενθυμίζουμε σε όσους το ξέχασαν (και σε εμάς τους ίδιους) ότι συνεχίζουμε να ανιχνεύουμε και να πειραματιζόμαστε με τον δικό μας πολιτισμό. Σαν να ζούμε το όνειρό μας. Χωρίς εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο, χωρίς εξουσίες, χωρίς αυταπάτες ότι "φτάνει μόνο αυτό". Χωρίς να παραβλέπουμε ή να αγνοούμε την πραγματικότητα που μας περιβάλλει και συχνά μας πνίγει. Χωρίς να είμαστε "νησίδια ελευθερίας" σε μια πόλη ζωσμένη από κάγκελα, μπάτσους, κάμερες, ρατσισμό, ησυχία, τάξη και ασφάλεια, από την αδιαφορία και το "ο καθένας για την πάρτη του", από το κέρδος και την επιβίωση.

Επιστρέφουμε στο λόγο. Γιατί η σιωπή, εκτός από εκνευριστική είναι και επικίνδυνη. Κι έχουμε πολλά να πούμε και πολύ περισσότερα να κάνουμε. Για να μην είναι το "Φτιαχ' το μόνος σου" απλά ένα σύνθημα. Για να βρούμε πίσω από τις λέξεις το νόημα. Πώς το αντιλαμβανόμαστε.

Γιατί είναι επιλογή μας;

Γιατί γουστάρουμε να συμμετέχουμε όλοι, ο καθένας με τον τρόπο του, για να γίνονται οι ιδέες μας πράξη;

Γιατί δεν έχουμε εισοδο στις συναυλίες και θέλουμε το σπάσιμο της λογικής "της πόρτας" να σημαίνει ότι ξέρουμε και ξέρετε πως μπορούμε όλοι μαζί να στηρίξουμε και οικονομικά από μόνιμοι μας τις εκδηλώσεις μας;

Γιατί δεν θέλουμε οι μπάντες που παίζουμε σ' αυτόν το χώρο, και σε χώρους παρόμοιας λογικής να ξεπουλιόμαστε σε μαγαζιά και εταιρείες, και να νοθεύουμε την αυθεντικότητα και τις αλήθειες μας με την πόζα, το σταριλίκι, τα ετοιματζίδικα, την επιτυχία ή την "εναλλακτικότητα" και τα άλλοθι της μουσικής βιομηχανίας που "θέλει να μας χωράει όλους";

Γιατί δεν τους έχουμε ανάγκη;

Εδώ όλα γίνονται από όλους, ή έτσι θα έπρεπε να γίνεται. Αυτή η κούραση ονομάζεται αυτοοργάνωση. Γιατί δεν ανεχόμαστε συμπεριφορές του στιλ "βάζω το βύσμα στον ενισχυτή και παίζω", "είμαι μουσικός, δεν κάνω αφισκοκόλληση, δεν καθαρίζω, δεν στήνω, λούζομαι και φεύγω";

Γιατί θέλουμε να μην κλεινόμαστε στο καβούκι μας, ακόμα κι αν αυτό λέγεται VILLA AMALIAS, και διεκδικούμε δημόσιους χώρους, πάρκα και πλατείες για να δράσουμε ενάντια στο εμπόρευμα και την αστυνομοκρατία;

Γιατί θέλουμε να ορίζουμε εμείς όλα τα στάδια της μουσικής μας, από τις πρόβες στο studio (που έχουμε), τις συναυλίες (που διοργανώνουμε), μέχρι τις εξ' ολοκλήρου δικές μας παραγωγές δίσκων (που το παλεύουμε);

Γιατί δεν αποκλείουμε κανέναν που δε μας απαξιώνει και αντιλαμβάνεται την πραγματικότητά μας;

Γιατί παρ' όλα αυτά δε θεωρούμε την τέχνη μας στρατευμένη και ούτε θέλουμε να γίνει;

Γιατί θεωρούμε υγεία τις αντιφάσεις και τις διαφωνίες μας;

Γιατί δεν πασάρουμε ιδεολογία, ενώ είμαστε πολιτικοποιημένοι;

Γιατί μπορούμε, πολλοί και διαφορετικοί, να δημιουργούμε στη βάση της σύνθεσης αυτής της διαφορετικότητας, χωρίς να κάνουμε εκπνώσεις αξιών σε όσα μέχρι στιγμής έχει καταφέρει το εγχείρημα;

Αν μας φαίνονται πολλά τα "γιατί", μάλλον ήρθε η ώρα να ψάξουμε τα "πώς".

Θα τα λέμε... Ή, όπως λέει κι ο σοφός...

Η ΤΕΧΝΗ ΧΡΕΙΑΖΕΤΑΙ ΕΓΧΕΙΡΗΣΗ

Ομάδα συναυλιών VILLA AMALIAS, βαρύν χειμώνας 2002-2003.

Η Μαγεία Του Να Ζεις Με Τους Δικούς Σου Όρους

Η έννοια του D.I.Y. (Do It Yourself) είναι αρκετά πολυσυζητημένη τον τελευταίο καιρό, αν και αυτό δεν σημαίνει πως δεν πρέπει συνεχώς να επανακαθορίζεται και να ανανεώνεται. Ωστόσο, το συγκεκριμένο κείμενο δε θα ήθελε να σταθεί τόσο στον ορισμό και την ανάλυση της έννοιας, όσο στο να περιγράψει με λόγια - στο σημείο που αυτό είναι εφικτό - την ομορφιά και την προσωπική ικανοποίηση του να μπορείς να αυτοοργανώνεις τις ανάγκες, τις επιθυμίες και τον τρόπο έκφρασης σου.

Όπως προαναφέρθηκε, κάτι τέτοιο εμπεριέχει δυσκολίες, καθώς χρειάζεται η έμπειρη προσέγγιση της λογικής του d.i.y. για να αισθανθείς, να αγαπήσεις και να θυσιάσεις χρόνο και κόπο με σκοπό ένα τέτοιου είδους εγχείρημα.

Είναι μάλλον δεδομένο πως οι δυσκολίες θα σου σταθούν εμπόδιο σε πολλές στιγμές μιας τέτοιας προσπάθειας, αλλά πάντα ξεπερνιούνται όταν υπάρχει η καλή διάθεση και η θετική στάση απέναντι σε αυτές. Άλλωστε, το αποτέλεσμα και η ικανοποίηση που σου προσφέρει, σε ανανεώνουν και σε πεισμώνουν ώστε να μην το βάζεις κάτω, αλλά να συνεχίζεις να δημιουργείς με τη βοήθεια φίλων και συντρόφων.

Είναι μια άποψη, μια εναλλακτική μάτια, μια στάση ζωής που δε χωράει σε καλούπια, δε δέχεται κανόνες, αντέχει στο χρόνο και πάνω από όλα σταδιακά ωριμάζει μέσω των εμπειριών, ατομικών ή συλλογικών.

Η ελευθέρια και ο σεβασμός στην διαφορετικότητα, που είναι και η ουσία της αυτοοργάνωσης, σε συνδυασμό με τη συνεργασία και την αλληλεγγύη, σου δημιουργούν αισθήματα προσωπικής ολοκλήρωσης, αλλά και συμβολής στην «προώθηση» μιας διαφορετικής κοινωνίας, απαλλοτριωμένης από όλα εκείνα τα στοιχεία που καθημερινά μας πνίγουν και μας αποξενώνουν.

Οι συμβιβασμοί και οι υποχωρήσεις αποτελούν, δυστυχώς αναπόφευκτα, ένα μεγάλο μέρος της καθημερινότητάς μας. Ωστόσο, μπορούμε να επιλέξουμε κάποιους τομείς που αγαπάμε και στους οποίους μπορούμε να προσφέρουμε, να τους προφυλάξουμε και να τους κρατήσουμε ζωντανούς μακριά από κάθε είδους εκμετάλλευση.

Για παράδειγμα, η μουσική έκφραση μπορεί να είναι αυτοοργανωμένη, και έχει αποδειχτεί αυτό, μακριά από μαγαζιά, υψηλές εισόδους, νταβάδες, σπόνσορες κ.τ.λ.

Όσοι συνειδητά απομακρύνονται από την d.i.y. λογική προφανώς συμβιβάζονται με καταστάσεις εκμετάλλευσης, και εμπορευματοποίησης της έκφρασης, διαλέγοντας τον ευνοούμενο εύκολο ετοιματζίδικο δρόμο, αλλά χάνοντας την πραγματική ουσία και αξία της συνεργατικότητας και της αληθινής μαγείας του να ζεις με τους δικούς σου όρους και όχι με τους όρους του χρήματος και του απρόσωπου style.

ΝΑ ΔΗΜΟΦΙΛΙΣΜΕ ΝΕΑ
ΔΙΚΤΥΑ ΕΚΚΟΙΝΩΝΑΣΕΟ
ΑΠ' ΤΑ ΠΑΙΣΙΑ ΤΗΣ
ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΟΤΗΤΑΣ !!

ΑΝ ΤΟΥΣ ΝΙΚΗΣΕΙΣ ΣΤΟ
ΔΙΚΟ ΤΟΥΣ ΠΑΙΧΝΙΔΙ ΕΧΕΙΣ ΧΑΖΕΙ
ΚΑΝ' ΤΟΥΣ ΝΑ ΠΑΙΞΟΥΝ ΤΟ ΔΙΚΟ ΣΟΥ.

LUCAS

Αντίτιμο εισόδου (εισιτήριο), ή... “κουτί”;

Όλοι έχουμε βρεθεί σε χώρους όπου παρουσιάζονται καλλιτεχνικές εκδηλώσεις, συναυλίες, θεατρικές παραστάσεις, κινηματογραφικές προβολές, και όπου αντί να περιμένουν στην είσοδο οι ψυχροί φουσκωτοί για να ελέγξουν τα εισιτήρια, βρίσκόμαστε αντιμέτωποι με ένα χάρτινο κατασκεύασμα που πάνω του φέρει τη φράση “ΓΙΑ ΤΗΝ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΕΝΙΣΧΥΣΗ...”

Τι είναι τελοσπάντων αυτό το κουτί που υπάρχει στις περισσότερες εκδηλώσεις που διοργανώνονται από άτομα του “αναρχοαντιεξουσιαστικοελευθεριακοδενξερωτιάλλο” χώρου; Ποιά η χρησιμότητά του; Να σταθώ κοντά του να το “ταΐσω” ή να το προσπεράσω; Να συνομιλήσω με αυτούς που βρίσκονται δίπλα του ή να τους γράψω στ’ αρχίδια μου; Πρόκειται για ερωτήματα που γεννάει ο εγκέφαλος πολλών τη στιγμή εισόδου σε χώρο όπου γίνεται κάποια εκδήλωση μη κερδοσκοπικού χαρακτήρα. Έχουμε απαντήσει ποτέ σ’ αυτά ή παραμένουν αναπάντητα;

Κατ’ αρχήν υπάρχει η μία πλευρά που περιλαμβάνει κέντρα διασκέδασης (συναυλιάδικα clubs κτλ), θέατρα, κινηματογράφους κ.ά που στηρίζονται από τους νταβάδες, τα ταμεία, τα εισιτήρια και τους σπόνσορες. Για να διασκεδάσεις σε τέτοια μέρη πρέπει υποχρεωτικά να πληρώσεις το αντίτιμο του εισιτηρίου. Υπάρχει όμως και η “αντίπερα όχθη”, που σιχαίνεται τον τρόπο του “πληρώνεις ή φεύγεις” και προτείνει-οργανώνει κάτι διαφορετικό, ζητώντας από εμάς τη συμμετοχή μας και την όποια οικονομική ενίσχυση.

Για παράδειγμα, το στήσιμο μιας συναυλίας με τουλάχιστον μη ενοχλητικό ήχο απαιτεί, ως αναγκαίο κακό, να σπαταληθούν κάποια ευρώπουλα είτε για την ενοικίαση του απαραίτητου εξοπλισμού, είτε για έξοδα μεταφοράς και διαμονής των συγκροτημάτων που έρχονται από μέρη εκτός πόλης ή χώρας, ή για έξοδα επισκευής και συντήρησης εξοπλισμού που ήδη υπάρχει και έχει υποστεί φθορά. Εφ’ όσον αυτά τα χρήματα δεν είναι δωρεά κάποιου σπόνσορα ή επένδυση κάποιου καλλιτεχνικού παραγωγού, αυτό που απομένει είναι να τσοντάρει ότι γουστάρει κι ότι έχει ευχαρίστηση ο καθένας μας για να γίνουν οι φάσεις εφικτές και, εν τέλει να περάσουμε όλοι καλά. Για τους λόγους αυτούς υπάρχει το κουτί στην είσοδο του χώρου, στεγασμένου ή ανοιχτού όπου γίνεται μια εκδήλωση μη κερδοσκοπικού χαρακτήρα (σχετικά με την άποψη που μας θέλει ντε και καλά συσχετισμένους με το κέρδος, ακόμα και για αυτή την ελάχιστή μας απαίτηση, δεν μπαίνουμε καν στον κόπο να απαντήσουμε).

Το “κουτί” βέβαια δεν υπάρχει μόνο προς εκτόνωση των απωθμένων μας για διασκέδαση και βελτίωση της ποιότητας της “νυχτερινής μας εξόδου”. Αρκετές φορές είναι ανάγκη να μαζευτούν χρήματα για εγγυήσεις- δικαστικά έξοδα κατηγορούμενων ατόμων, ή για τη στήριξη δραστηριοτήτων που επηρεάζουν την καθημερινότητά μας (π.χ. Μάρτιος 2002-συναυλία ενίσχυσης της δημιουργίας αυτοδιαχειριζόμενου ραδιοφωνικού σταθμού στην Α.Σ.Ο.Ε.Ε), ή ακόμα και για την οικονομική ενίσχυση των αγώνων κοινωνικών ομάδων εντός ή εκτός συνόρων. Σ’ αυτές τις περιπτώσεις, ας αφήνουμε την τσιγγουνιά και την κακομοιριά στην άκρη.

Πάντα δίπλα από το “κουτί” βρίσκονται κάποια άτομα που το “συνοδεύουν” και με τα οποία γίνεται η πρώτη μας επαφή με το χώρο και την εκδήλωση. Δεν είναι ούτε ταμίες, ούτε μπράβοι. Υπάρχουν για να υπενθυμίζουν την ύπαρξη αυτής της χάρτινης μάζας, να ενημερώνουν για το σκοπό και τις ανάγκες της εκδήλωσης, και να γίνονται ο συνδετικός κρίκος του “άγνωστου” (δηλ. του ατόμου που δεν έχει προηγούμενη επαφή με τέτοιου είδους εκδηλώσεις) με το “γνώριμο”.

Πρέπει επίσης να επισημανθεί ότι αυτό το άψυχο χάρτινο κατασκεύασμα λειτουργεί πολλές φορές ως μέσο απόδειξης της διάθεσής μας, της επιβράβευσης ή αποδοκιμασίας τέτοιου είδους εκδηλώσεων. Η υποστήριξη και η ενίσχυσή μας όμως, εκτός από ψυχρή-οικονομική, καλό θα ήταν να είναι πιο ουσιαστική και ενεργητική, έτσι ώστε να είμαστε όλοι συνδιοργανωτές των εκδηλώσεων αυτών. Και σίγουρα τότε θα μοιραστούμε ίσα μερίδια ευθύνης σε περίπτωση αποτυχίας, και ίσα μερίδια ικανοποίησης όταν όλα πάνε καλά.

... ΟΙ ΠΩΛΗΣΕΙΣ ΠΕΦΤΟΥΝ,
ΕΤΑΙΡΕΙΕΣ ΚΛΕΙΝΟΥΝ,
ΜΑΝΑΤΖΕΡ ΣΤΡΙΜΟΧΝΟΝΤΑΙ ΣΤΑ ΤΑΜΕΙΑ ΑΝΕΡΓΙΑΣ,
ΑΠΟΛΙΘΩΜΕΝΟΙ ΣΤΑΡ ΤΟΥ ΠΑΡΕΛΘΟΝΤΟΣ ΠΟΥ ΜΕΓΑΛΩΣΑΝ ΤΟΥΣ ΓΟΝΕΙΣ ΜΑΣ
ΕΠΙΣΤΡΕΦΟΥΝ ΑΠΕΙΛΟΝΤΑΣ ΝΑ ΜΕΓΑΛΩΣΟΥΝ ΚΙ ΕΜΑΣ...

Η ΜΟΥΣΙΚΗ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ ΝΟΣΕΙ

ΑΣ ΤΗ ΒΟΗΘΗΣΟΥΜΕ ΝΑ ΠΕΘΑΝΕΙ

Παρελθόν

Στις σελίδες του “παρελθόντος” θα πραγματοποιηθεί μια αναφορά στις ελληνικές diy κυκλοφορίες, τόσο σε επίπεδο “επίσημης” δισκογραφίας, όσο και σε σχέση με ~~demo~~ κυκλοφορίες που κατά καιρούς εμφανίστηκαν σε μορφή κασσέτας ή cd. Γίνεται εύκολα κατανοητό ότι είναι πρακτικά αδύνατο να εξαντληθεί η καταγραφή αυτή σε ένα μόνο τεύχος του περιοδικού μας. Για το λόγο αυτόν, θα προσπαθούμε σε καθένα τεύχος να διατηρούμε μια ποικιλία από παλαιότερες και νεότερες κυκλοφορίες, ώστε η στήλη να μην κινηθεί στη λογική μιας “ιστορικής αναδρομής”, παρά σε μια “χύμα” καταγραφή αυτών που έχουν ήδη προηγηθεί.

Κείμενα: NoControl, Φροντιστής

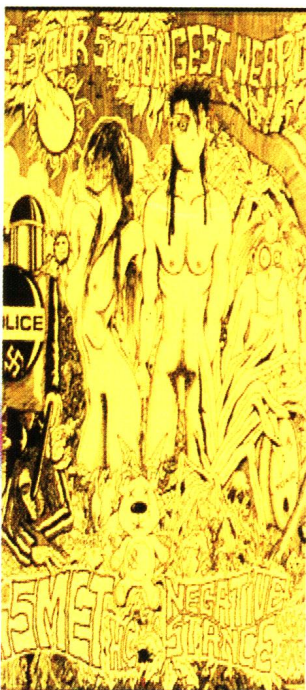
ΔΙΑΤΑΡΑΞΗ ΟΙΚΙΑΚΗΣ ΕΙΡΗΝΗΣ (diy συλλογή, 1996)

Η “Διατάραξη” αποτέλεσε ουσιαστικά την “κορύφωση” μιας εξαιρετικά γόνιμης για τη σκηνή περιόδου. Η κυκλοφορία της ήταν αποτέλεσμα συνεργασίας συγχροτημάτων από Αθήνα και Θεσσαλονίκη, και γενικότερα συλλογικότητας που λειτουργούσαν στις καταλήψεις **Villa Amalias** και **Villa Βαρβάρα** (Θεσ/νίκη).

Περιλαμβάνει 11 κομμάτια από τις μπάντες Μάστιγα, Ανάσα Στάχτη, Πανικός, Shit Hit The Fan, Ψύχωση και Μίασμα. Ο ήχος κινείται στα πλαίσια του hardcore με ελληνικό στίχο, με εξαίρεση τους S.H.T.F., που παρουσιάζουν ένα περισσότερο πειραματικό στυλ με αγγλικό στίχο.

Η συλλογή αυτή έχει αποτελέσει σημείο αναφοράς για τη σκηνή, καθώς πρόκειται για μια “χορταστική” και φροντισμένη κυκλοφορία, με πολύ καλή παραγωγή για τα δεδομένα της εποχής. Η διανομή της έχει πλέον σταματήσει, και τα ελάχιστα κομμάτια που έχουν απομείνει διατίθενται από το βιβλιοπωλείο της **Villa Amalias**.

NoControl

APNHTIKH STASIS - “Love Is Our Strongest Weapon” (split LP με KISMET) “Πτώση / Υπήκοοι Της Κίρκης” (7”)

Οι APNHTIKH STASIS είναι μια από τις πιο ξεχωριστές μπάντες που έχει να επιδείξει η ελληνική diy σκηνή, με εξαιρετική κινητικότητα στο πρώτο μισό της δεκαετίας του ‘90, μέσα από πολλές συναυλίες και κάποιες καταπληκτικές κυκλοφορίες: Το (θρυλικό) split LP με τους Άγγλους KISMET HC, το 7άρι με τα δύο κομμάτια, καθώς επίσης και μια συμμετοχή σε 7άρι-συλλογή της Profane Existence με το κομμάτι “Το Κουτί Της Πανδώρας”.

Ο ήχος του γκρουπ ακούγεται μέχρι και σήμερα απίστευτα φρέσκος και ζωντανός. Με λιτό αλλά απίστευτα ουσιαστικό παίξιμο, και φορτισμένο συναισθηματικά κοινωνικοπολιτικό στίχο, κομμάτια όπως τα “Δεν Υπάρχεις”, “Είστε Η Κόλασή Μου”, “Υπήκοοι Της Κίρκης” και πολλά άλλα (μάλλον όλα!), καταφέρνουν να μεταδώσουν στον ακροατή τις εικόνες μιας ολόκληρης περιόδου.

Μετά από πολλές αποχωρήσεις μελών, οι APNHTIKH STASIS κυκλοφόρησαν με εντελώς διαφορετική σύνθεση το LP “Άγγελοι Του Ψεύδους” στην εταιρεία Wipe Out, το 1993, έναν επίσης φοβερό δίσκο, με διαφορετική όμως άποψη και ηχητική κατεύθυνση, μακριά από τον εντελώς ξεχωριστό χαρακτήρα των πρώτων κυκλοφοριών. Παράλληλα, η στάση τους υπήρξε έως και προσβλητική για τον χώρο της αυτοοργανωμένης μουσικής σκηνής, από τον οποίο ουσιαστικά “αυτοαποκηρύχθηκαν”.

NoControl

ΧΑΣΜΑ - 'Όλοι Τόσο Μόνοι (demo, 1996), Τα Χρώματα Του Μίσους (cd, 1999), DEMO 2000 (demo cd), Αντεκδίκηση (cd, 2002)

ΧΑΣΜΑ, τετραμελής μπάντα από Πύργο. Κινούνται μουσικά σε ένα αρκετά μεγάλο φάσμα **hardcore/punk με rock** 'η **roll** αναφορές, δύο φωνές αλλά και κοφτά τύμπανα που **προσωπικά** με παραπέμπουν σε **h/c rap** (το είπα και ησυχάσα!).

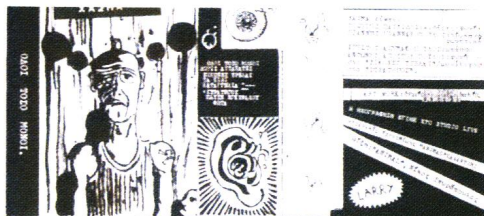
Από το ξεκίνημά τους το '94 μέχρι και σήμερα, έχουν 2 demos και 2 cd' s σε **d.i.y** παραγωγές, και δεκάδες **live** ανά την Ελλάδα σε δημόσιους χώρους, σχολές, καταλήψεις και κοινωνικά κέντρα, πάντα με αυτοοργανωμένη και **αντιεμπορική** λογική.

Είναι φίλοι μου και είναι δύσκολο να είμαι **αντικειμενικός**. Το πιο σεμνό που μπορώ να πω είναι ότι με τις συνθέσεις τους, τις παραγωγές τους με (επιτέλους) **καθαρές** και **μελωδικότερες** φωνές, αλλά κυρίως με την **προσωπικότητα** και την **αυθεντικότητά** τους αποτελούν για μένα το **σημαντικότερο**, αυτή την εποχή, **σχήμα**.

Μέσα σ' όλες τις απόπειρες έκφρασης του "δικού μας" πολιτισμού, χωρίς **υπερβολή**, **ξαναζωντανέψαν** μια κατάσταση που έδειχνε να έχει μείνει στις **αναμνήσεις** από μπάντες που **προϋπήρχαν** χρονικά (Εκτός **Ελέγχου**, **Ναυτία**, **Πανικός**, **Ανάσα** **Στάχτη** και πολλοί άλλοι που αν τους γράψω θα χρειαστώ άλλη μια σελίδα).

Η καλύτερη γνώμη για κάτι, είναι αυτή που **αποκομίζει** κανείς όταν έρθει σε **επαφή** μ' αυτό. Γι' αυτό λοιπόν το καλύτερο που έχετε να **κάνετε** είναι να τους **ακούσετε**, να τους **γνωρίσετε** και κυρίως να τους **δείτε live**...

Φροντιστής '02

ΑΝΑΤΕΛΛΩΝ ΤΡΟΜΟΣ - Ο Παιδικός Μας Πόλεμος (cd, 2001)

Οι **ΑΝΑΤΕΛΛΩΝ ΤΡΟΜΟΣ** δημιουργήθηκαν το 1998, από πρώην μέλη παλιότερων συγκροτημάτων (**Ανάσα** **Στάχτη**, **Αρνητική** **Στάση**, **Ψύχωση**, **Χειμερία** **Νάρκη**).

Κατά την 4ετία της ύπαρξής τους, αφού φέτος προς μεγάλη μας λύπη μας άφησαν χρόνους, υπήρξαν αρκετά **κινητικοί** με **συναυλίες** σε **ανεξάρτητους** χώρους σε διάφορες πόλεις, καθώς και την **κυκλοφορία** του **μοναδικού cd** τους.

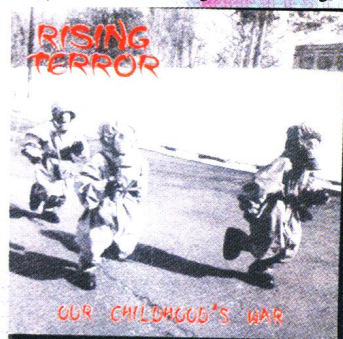
Η μουσική τους **κινείται** γενικά στα "χωράφια" του **hardcore με metal** στοιχεία και **διπλά** **φωνητικά**, **γυναικεία** και **αντρικά**. **Πλούσιες** **συνθέσεις**,

κομμάτια **γρήγορα** και **έντονα**, με πολύ **εμπνευσμένες** και **χαρακτηριστικές** "μαύρες" **μελωδίες**, με **ογκώδες** και **δεμένο** **παίξιμο**. Αυτά **λιγο-πολύ** δίνουν το **χητηκό** τους **στίγμα**, **δωσμένο** **πάντως** με **πολύ** **προσωπικό** **τρόπο**.

Οι **στίχοι** τους, **εξ' ίσου** **προσωπικοί**, **καθαρά** **κοινωνικοπολιτικοί**, με "θεατρικό" **ύφος** σε **πολλά** **σημεία**, καθώς **επίσης** και με μια "νοσταλγική" **ατμόσφαιρα** **κάποιες** **στιγμές**. **Διαλύθηκαν** το **καλοκαίρι** του 2002, ενώ υπήρχε και **πιο** **καινούριο** **υλικό** τους, το οποίο **δεν** **ηχογραφήθηκε**. Κάποια **κομμάτια** από το **μοναδικό** τους **cd** **εξακολουθούν** να **διατίθενται** στο **βιβλιοπωλείο** της **Villa Amalias**, καθώς **επίσης** σε **διάφορους** **ανεξάρτητους** **χώρους** (στέκια κ.τ.λ) και **mail orders**.

NoControl

Στο επόμενο τεύχος: Ναυτία, Birthward, Ανάσα Στάχτη, Χειμερία Νάρκη, Απολίτιστοι

Αρχείο:

Η Σκηνή Της Washington Και Η Dischord Records

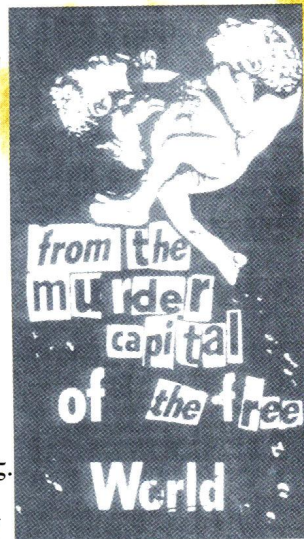
Όσοι από εμάς ασχολούνται με την αυτοοργανωμένη μουσική σκηνή θα έχουν σίγουρα βρεθεί μπροστά σε διάφορους «καλοθελητές» οι οποίοι με τον έναν ή τον άλλον τρόπο προσπαθούν να μας πείσουν ότι όλα αυτά που λέμε, υποστηρίζουμε και πράττουμε σε ότι αφορά τον τρόπο με τον οποίο οργανώνουμε τα πράγματα που μας εκφράζουν αποτελούν μια μορφή άμυνας απέναντι στην αδυναμία μας να πάρουμε μέρος σε αυτό που αποκαλείται μουσική βιομηχανία. Πόσες φορές πολλοί από εμάς έχουν έρθει αντιμέτωποι με ανθρώπους που εκφράζουν αντιρρήσεις του τύπου "Είμαι σίγουρος ότι αν έδιναν σε αυτό το γκρουπ το Χ ποσό θα υπέγραφε σε πολυεθνική" ή "Ποιος θα πλήρωνε για να δει αυτά που ακούς;". Οι κουβέντες των ατόμων αυτών περιέχουν πολλές φορές μεγάλη δόση αλήθειας. Είναι λίγο δύσκολο να αμφισβητήσει κανείς το γεγονός ότι η DIY σκηνή έχει γίνει πολλές φορές καταφύγιο για ατάλαντα γκρουπ στα οποία δε δίνει κανείς σημασία ή το ότι είναι δεκάδες ανα τον κόσμο τα συγκροτήματα που χρησιμοποίησαν την αυτοοργανωμένη σκηνή για να αναδειχτούν και στη συνέχεια να μεταπηδήσουν στο χώρο του μουσικού θεάματος. Γεγονότα όπως αυτά έχουν δημιουργήσει σε πολλά άτομα τα οποία δεν έχουν πολλές σχέσεις με αυτοοργανωμένους χώρους την εσφαλμένη εντύπωση ότι η DIY σκηνή αποτελείται από ανθρώπους οι οποίοι θέλουν να κάνουν μουσική καριέρα και είτε το πετυχαίνουν και εγκαταλείπουν την αυτοοργανωμένη λογική, είτε αποτυγχάνουν και έχουν να κάνουν μόνο πικρόχολα σχόλια για αυτούς που τα κατάφεραν.

Σκοπός του εντύπου που κρατάτε στα χέρια σας είναι να δείξει στον κόσμο τι είναι πραγματικά για εμάς η DIY λογική. Σκοπός του συγκεκριμένου άρθρου είναι να παραθέσει γεγονότα τα οποία αποδεικνύουν ότι όλα αυτά που λέμε δεν κυμαίνονται στη σφαίρα της δικής μας φαντασίας, αλλά αποτελούν για μας και για πολλούς άλλους τρόπο ζωής. Με άλλα λόγια ένα DIY ιστορικό που δείχνει ότι κάποιος πέρα από τη λογική του χρήματος, του θεάματος κτλ βρίσκουν ολοκλήρωση στην τέχνη, τη δημιουργία και τη μουσική τους μόνο μέσω της αυτοοργανωμένης λογικής.

Το πιο τρανταχτό παράδειγμα το οποίο έχει να δείξει η DIY σκηνή είναι η punk σκηνή της Washington στις ΗΠΑ. Στο σημείο αυτό θα ήταν σωστό να πούμε ότι οι άνθρωποι οι οποίοι δραστηριοποιήθηκαν στη σκηνή αυτή δεν ήταν οι πρώτοι που προσπάθησαν να αυτοοργανώσουν τη σκηνή τους, υπήρξαν άλλοι πριν από αυτούς. Έχει σημασία όμως να τονίσουμε ότι από όλους τους πρωτοπόρους της punk σκηνής μόνο αυτοί διατηρούν τον πυρήνα τους ενεργό μετά από 22 χρόνια, παραμένοντας πιστοί στις αρχές τους!

Τα πρώτα δείγματα της αυτοοργανωμένης σκηνής της Washington αρχίζουν να εμφανίζονται στα τέλη της δεκαετίας του '70 όταν μία παρέα πιτσιρικάδων ηλικίας 16-17 χρονών αρχίζει να εκνευρίζεται με τον τρόπο που τα μαγαζιά της περιοχής εκμεταλευόντουσαν τα γκρουπ τους (Teen Idles, Untouchables) και αποφασίζει να μεταφέρει τις συναυλίες σε κέντρα νεότητας. Μετά από λίγο καιρό, το Δεκέμβριο του 1980 τα τέσσερα παιδιά που έπαιζαν στους Teen Idles, έχοντας μαζέψει λεφτά βγάδουν μόνοι τους το 7" με τον τίτλο "Minor Disturbance". Στη συνέχεια μετακομίζουν μαζί με άλλους σε ένα σπίτι λίγο έξω από την πόλη όπου αρχίζουν να γίνονται πολλές

δραστηριότητες. Στο επονομαζόμενο Dischord House αρχίζουν τις δραστηριότητες της εταιρείας τους Dischord, καθώς και αυτοοργανωμένες συναυλίες στο υπόγειο του σπιτιού. Το Μάρτιο του 1981 κυκλοφορούν το δεύτερο DIY 7" από συγκρότημα της περιοχής το State Of Alert - "No Policy". Τον Ιούνιο του 1981 βγαίνει το 7" των Minor Threat στους οποίους έπαιζαν οι Ian McKaye και Jeff Nelson που ήταν μέλη των Teen Idles. Μετά από αυτό οι Minor Threat φεύγουν για περιοδεία σε διάφορες πόλεις μέσω ενός δικτύου φίλων. Βοηθούν παιδιά από άλλες πόλεις να βγάλουν δίσκους όπως τους SSD στη Βοστώνη και τους Necros από το Οχάιο. Σε αυτά τα γκρουπ περνούν και την DIY λογική τους. Αυτό είχε και ως αποτέλεσμα να αρνηθούν οι SSD να βάλουν κομμάτια τους σε μια συλλογή που έβγαλαν στη Βοστώνη κάτι πολυκαταστήματα δίσκων, κάτι το οποίο δεν είχαν το σθένος να κάνουν τα υπόλοιπα γκρουπ της περιοχής.

Στα επόμενα χρόνια πολλά μουσικά σχήματα θα εισχωρήσουν στο χώρο της Dischord και θα βγάλουν δίσκους. Γκρουπ όπως οι Faith, Void, Government Issue, Dag Nasty, Marginal Man, Ignition, Rites Of Spring κτλ ίσως να μην είχαν κυκλοφορήσει τίποτα χωρίς τη βοήθεια των ανθρώπων της Dischord.

Το 1987 μέλη διαφόρων γκρουπ σχηματίζουν τους Fugazi. Οι Fugazi θα γίνουν ευρέως γνωστοί ανα τον κόσμο και θα περιοδεύσουν σχεδόν παντού στον πλανήτη. Παρα τη δημοτικότητα που είχαν, δεν έβαλαν ποτέ είσοδο πάνω από 5\$, επέλεγαν μόνο αυτοοργανωμένους χώρους για να παίξουν όπου αυτό ήταν δυνατό. Η πολιτική τους δράση είναι και αυτή αξία θαυμασμού. Σε συνεργασία με άτομα από το Positive Force (ένα στέκι που είχε ουσιαστικά μόνο πολιτικές και όχι μουσικές δραστηριότητες και είχε κοινά μέλη με το Dischord house), διοργανώνουν συναυλίες ενάντια στο Απαρτχάιντ έξω από την πρεσβεία της Ν.Αφρικής, έξω από το Λευκό Οίκο ενάντια στον πόλεμο του Περσικού κόλπου, καθώς και αμέτρητες συναυλίες για να μαζευτούν χρήματα για διάφορους χώρους, δωρεάν κλινικές κτλ.

Το 1992 η σκηνή της Washington αρχίζει να ενδιαφέρει τις εταιρείες και τα μουσικά μέσα πληροφόρησης, που με πρώτο το MTV αρχίζουν να αναφέρονται στη σκηνή. Δέχονται όμως την άρνηση των παιδιών για να εισέλθουν δωρεάν σε ένα φεστιβάλ στην περιοχή της Olympia. Σε μία συναυλία των Fugazi, Bikini Kill το MTV στέλνει κάμερες για να καλύψουν το γεγονός, μόνο που προς έκπληξη τους τρώνε πόρτα. Στην περίοδο '92-'96 με την punk μουσική να είναι της μόδας στις ΗΠΑ, οι Fugazi δέχονται 3 τουλάχιστον προτάσεις από πολυεθνικές, τις απορρίπτουν και τις τρεις. Στη συνέχεια δε δέχονται να δώσουν συνέντευξη στο περιοδικό Rolling Stone. Υπάρχουν και πολλά άλλα παραδείγματα για την αντιεμπορική στάση των ατόμων της Dischord αλλά δεν είναι δυνατόν να τα αναφέρουμε όλα εδώ.

Φυσικά, όπως σε κάθε άλλο χώρο και ειδικά με 22 χρόνια δημιουργίας πίσω της η σκηνή της Washington είχε και αυτή τους ανθρώπους που τη χρησιμοποίησαν ή τη βαρέθηκαν και προχώρησαν

**PUNK
PERCUSSION
PROTEST**

**OPPOSE
US WAR**
IN THE MIDDLE EAST

στο χώρο της μουσικής βιομηχανίας. Μουσικοί όπως ο Henry Rollins, ο David Grohl των Nirvana, οι Bad Brains, οι Girls Against Boys εγκατέλειψαν την τοπική σκηνή για «μεγαλύτερα» πράγματα. Αυτά τα γεγονότα όμως δεν είχαν ιδιαίτερα σημαντικό αντίκτυπο στη σκηνή.

Έτσι λοιπόν, μετά από 22 χρόνια η σκηνή παραμένει δυνατή, ενεργή και δημιουργική και αποδεικνύει ότι αν πραγματικά κάποιος θέλουν να μείνουν πιστοί στις DIY αρχές τους, μπορούν να το κάνουν όποιο και αν είναι το τίμημα. Γκρουπ όπως οι Fugazi πωλούν πάνω από 500.000 αντίτυπα από κάθε δίσκο τους χωρίς τη βοήθεια εταιρειών, μανάτζερ κτλ. Ας ελπίσουμε να ακολουθήσουν και άλλοι το παράδειγμα τους.

Τεχνικά;

Ο βασικός λόγος ύπαρξης αυτής της στήλης είναι να προσφέρει, με τρόπο κατανοητό και πρακτικό, μερικές χρήσιμες συμβουλές όσον αφορά το «τεχνικό» κομμάτι της διοργάνωσης μιας συναυλίας. Κι αυτό γιατί, όπως σίγουρα θα είναι σε θέση να καταλάβουν όσοι ασχολούνται με αυτοοργανωμένες συναυλίες, είτε ως διοργανωτές, είτε ως μουσικοί, είτε ακόμα περισσότερο ως ακροατές, είναι πολύ συχνό, αν όχι μόνιμο, το φαινόμενο των κακών, από τεχνικής πλευράς, συναυλιών στην ελληνική ανεξάρτητη σκηνή.

Τι μπορεί να σημαίνει αυτό πρακτικά; Πολύ απλά, συναυλίες με **ΚΑΚΟ ΗΧΟ**.

Και πώς είναι δυνατόν κάτι που μπορούμε τόσο απλά να το εξηγήσουμε όταν παρακολουθούμε μια τέτοια συναυλία, να γίνεται τόσο σύνθετο και προβληματικό όταν έρχεται η ώρα να το λύσουμε;

Η απάντηση θα πρέπει λοιπόν να αναζητηθεί στην κοινή λογική. Αρχεί βέβαια πάντα να έχουμε κάνει συγκεκριμένο εξ' αρχής αυτό για το οποίο συζητάμε. Κι αυτό σημαίνει να ξέρουμε τι εννοούμε όταν μιλάμε για «καλό» ή «κακό» ήχο, και τη σημασία την οποία μπορεί να έχει για μια επιτυχημένη εκδήλωση.

Το «ένοχο» παρελθόν και η κακή νοοτροπία

Η λογική που επικρατεί στους κύκλους των ανθρώπων που ασχολούνται με τις συναυλίες της «φάσης μας» στην Ελλάδα, μοιάζει εδώ και χρόνια να διέπεται από αυτό που με μια λέξη χαρακτηρίζεται **προχειρότητα**. Δεν είναι όμως αυτό που σιχτιρίζει τούτη η στήλη. Τα χειρότερα εμφανίζονται όταν ξεκινά η υπεράσπιση της προχειρότητας και η αναγωγή της σε «άποψη». Όταν δηλαδή φτάνουμε να λέμε ότι το να εξασφαλίζεις απλά τα εντελώς στοιχειώδη και απαραίτητα τεχνικά μέσα (πολλές φορές ούτε καν αυτά) για να πραγματοποιήσεις μια συναυλία, είναι και το σωστό, γιατί εμάς «στ' αρχίδια μας», γιατί εμείς «είμαστε χύμα», κι ας έχεις ξοδέψει ώρες και ώρες συζητήσεων για το ιδεολογικό πλαίσιο της συναυλίας, για το τι θα γραφτεί στην αφίσα ή στο κείμενο που τυχόν θα μοιραστεί.

Εδώ λοιπόν συμβαίνει το εξής κοινό και παράδοξο: Οι διοργανωτές να αναλώνουν τόνους φαιά ουσία για να ρυθμίσουν τα διάφορα απαραίτητα για την πραγματοποίηση συναυλιακής εκδήλωσης, εκτός από την ίδια τη συναυλία, και οι μουσικοί που συμμετέχουν να προσυπογράφουν την ίδια λογική αφού, «στ' αρχίδια μας, εμείς είμαστε χύμα».

Κι όμως φίλοι, δεν είμαστε καθόλου χύμα. Χύμα θα ήμαστε αν επιλέγαμε την εύκολη λύση, αν διαλέγαμε το συνοικιακό μπαράκι του γνωστού μας για να παίξουμε τη μουσική μας, την «ανεξάρτητη» εταιριούλα (ή μήπως εταιριάρα;) για να διανείμει τη δουλειά μας και λοιπά χλιοειπωμένα. Και αφού είμαστε διατεθειμένοι να συζητήσουμε και να λύσουμε και την παραμικρή λεπτομέρεια σχετικά με τη μορφή που θα έχουν οι φάσεις που στήνουμε, αξίζει (μάλλον είναι επιβεβλημένο και απαραίτητο) να στεκόμαστε με φροντίδα και να μην απαξιώνουμε αυτό που εν τέλει παρουσιάζουμε, τη συναυλία δηλαδή αυτή καθαυτή.

Για όλους αυτούς τους λόγους κρίνεται σκόπιμη η ύπαρξη μιας στήλης σαν κι αυτή, που φιλοδοξεί, όχι τόσο να κάνει τα πράγματα καλύτερα, όσο να αποτελέσει το έναυσμα για μια αλλαγή διάθεσης και νοοτροπίας όλων μας επάνω σ' αυτά τα ζητήματα.

Ναι, αλλά ΓΙΑΤΙ;

Σίγουρα θα υπάρξουν πολλοί που θα αντιμετωπίσουν με τη δέουσα (και γνωστή, και απαραίτητη)

Το διγ δεν ενδιαφέρεται, λένε όλοι, για τέτοιες «λεπτομέρειες», δεν έχουμε λεφτά, δεν έχει κανείς το δικαίωμα να ασκεί κριτική τέτοιου είδους και διάφορα τέτοια, που μπορεί σε κάποιες συγκεκριμένες φάσεις να έχουν βάση, στις περισσότερες όμως περιπτώσεις είναι απλά φτηνές και άκυρες δικαιολογίες για να καλύψουμε την έλλειψη όρεξης για φροντίδα των εκδηλώσεων, την άρνηση να θυσιάσουμε όλο και περισσότερα προκειμένου να αγγίξουμε καλύτερο αποτέλεσμα.

1. Ο σεβασμός στον εαυτό μας και στον κόσμο που μας στηρίζει. Όταν πραγματοποιείς μια ανοιχτή εκδήλωση, ουσιαστικά κάνεις ένα κάλεσμα στον οποιονδήποτε ενδιαφερθεί. Οι άνθρωποι που επιλέγουν να στηρίξουν τις προσπάθειές μας, αντιλαμβάνονται μεν τις δυσκολίες και δεν περιμένουν θαύματα. Είναι απογοητευτικό όμως για αυτούς (και για μας), ιδίως για κάποιους που για πρώτες φορές έρχονται στους χώρους μας, να μην καταφέρνουν τελικά να πάρουν τίποτα φεύγοντας, παρά μόνο την καλή μας διάθεση και την «ωραία φάση».

3. Η δημιουργία «παρακαταθήκης» και η καθαρότητα του μηνύματος. Μια συνολική προσπάθεια τέτοιας φύσεως, όπως δηλαδή περιγράφηκε μέχρι τώρα, δημιουργεί ένα είδος «κληρονομιάς», τόσο σε άποψη για το πώς πρέπει να γίνονται τα πράγματα, όσο και σε υλικοτεχνική υποδομή, που βοηθάει τη συνέχιση των προσπαθειών έπ' αόριστον για κάθε συλλογικότητα που προωθεί τέτοιες εκδηλώσεις. Επίσης, επιδράει καταλυτικά στο να γίνεται ξεκάθαρο αυτό που κάθε φορά παρουσιάζεται (να ακούσουμε επιτέλους τι διάλογο λέγεται από το ρημάδι το μικρόφωνο!).

Συναυλίες-Εκδηλώσεις

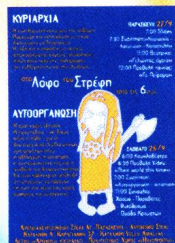
Οι διάφορες diy συναυλίες (ή εκδηλώσεις οι οποίες περιλάμβαναν και συναυλία) που έγιναν από την αρχή της φετινής σχολικής χρονιάς παρουσιάζονται στη στήλη που ακολουθεί...

Διήμερο Εκδηλώσεων με θέμα Κυριαρχία και Αυτοοργάνωση (Λόφος Στρέφη - Αθήνα, Παρασκευή 27/9 - Σάββατο 28/9)

Η "σαιζόν" άνοιξε φέτος με ένα διήμερο εκδηλώσεων που διοργανώθηκε από διάφορες συλλογικότητες, (Στέκι Αγ. Παρασκευής, Κατάληψη Λ. Καραγιάννη, Villa Amalias, "Ηλιοτρόπιο", Αυτόνομο Στέκι, Λέσχη "Αρόδου"). Συζητήσεις, προβολές ταινιών, θεατρικό, κουκλοθέατρο, εκθέσεις αφισών, έντυπου και φωτογραφικού υλικού, καθώς και συναυλία με Πάρκινσονς, Χάσμα, Παραβάτες, SubSide Secluted, Ψυχόδραμα τη δεύτερη μέρα.

Κατά γενική ομολογία το διήμερο άφησε πίσω πολύ καλές εντυπώσεις, αφού ήταν η πρώτη φορά μετά από αρκετό καιρό που υπήρξε τόσο εποικοδομητική συνεργασία από έναν τέτοιο αριθμό ατόμων, ώστε να παρουσιάσει η κάθε συλλογικότητα τη δουλειά της σε μια κοινή εκδήλωση.

Το συναυλιακό κομμάτι της εκδήλωσης, πολύ παθιασμένο, ήταν το ιδανικό επιστέγασμα του διημέρου, καθώς ο κόσμος αφηφώντας τη βροχή και συμμετέχοντας, έδειξε την ανάγκη που υπάρχει για εκδηλώσεις τέτοιας κλίμακας και δυναμικής. Αξίζει να σημειωθεί ότι υπάρχει διάθεση για συνέχιση της συνεργασίας αυτής, οπότε αναμένουμε νέα δείγματα γραφής. Πάντα τέτοια!

Endstand, The Lunatix (Villa Amalias, Δευτέρα 14/10)

Η πρώτη συναυλία στη Villa Amalias για φέτος έγινε την επομένη των δημοτικών και νομαρχιακών εκλογών (βοήθειά μας). Καλεσμένοι οι Endstand, μια Φινλανδική μπάντα μελωδικού hardcore. Οι Endstand ήταν ισοπεδωτικοί! 40 περίπου λεπτά κράτησε το set τους και κατάφεραν, παρ' όλη τη μικρή διάρκεια του live, καθώς επίσης και το γεγονός ότι στους περισσότερους το υλικό της μπάντας ήταν άγνωστο, να περάσουν την ενεργητικότητά τους στον κόσμο και να δημιουργήσουν πολύ θετικό κλίμα. Με πολύ δεμένο παίξιμο, φοβερό τραγουδιστή, άπιστευτη ενεργητικότητα και πολύ καλή επικοινωνία με το κοινό, οι Endstand ανήκουν στις μπάντες-εγγύηση για να δει κανείς live. Τη συναυλία άνοιξαν οι Αθηναίοι punks The Lunatix.

Συναυλία Αλληλεγγύης Στους Γ. Καρακασιάν, Σ. Μαραγκό (Πολυτεχνείο Αθήνας, Σάββατο 2/11)

Στο Πολυτεχνείο (αίθριο Αρχιτεκτονικής) έγινε εκδήλωση-συναυλία αλληλεγγύης στον αναρχικό Γιώργο Καρακασιάν, που βρίσκεται κρατούμενος από τις 27-8 στις φυλακές της Κύπρου, (ποινή 7 μήνες φυλάκιση χωρίς αναστολή και 200 κυπριακές λίρες πρόστιμο) για τα επεισόδια που είχαν γίνει τον Απρίλιο του 2002 έξω από το σπίτι του Ισραηλινού Πρόσβη. Επίσης, η εκδήλωση πραγματοποιήθηκε για τον επίσης συλληφθέντα για τα ίδια γεγονότα Σωτήρη Μαραγκό του οποίου το δικαστήριο ακόμα δεν έχει γίνει λόγω αναβολών. (δικάζεται στις 9-1-2003).

Στο χώρο του Πολυτεχνείου αναρτήθηκαν πανό ενώ υπήρχε και έντυπο υλικό.

Στη συναυλία έπαιξαν τα αυτοοργανωμένα μουσικά σύνολα, Χημική Επιδημία, Στένωση, Απολίτιστοι και Παραβάτες. Η συμμετοχή του κόσμου ήταν αρκετή (πάνω από 1.000 άτομα), ενώ μαζεύτηκαν και τα αναγκαία χρήματα για το πρόστιμο του Γιώργου Καρακασιάν.

Ο Γιώργος Καρακασιάν απόφυλακίζεται στα μέσα Γεναρη (έχοντας εκτίσει τα 2/3 της ποινής).

Παραβάτες, Μικροφώνοι (Villa Amalias, Σάββατο 30/11)

Το πρώτο “αμιγώς” hip hop live στη Villa εξελίχθηκε σε hip hop party. Εκτός από τα σχήματα Παραβάτες και Μικροφώνοι (από Πύργο), που ήταν προγραμματισμένο να παίξουν, τη σκηνή “κατέλαβαν” επίσης ένα ακόμα γκρουπ από την Αγ. Παρασκευή, ένας από τους dj’s της “σπείρας” SubSide Secluded (hip hop συλλογικότητα με νέα diy κυκλοφορία που θα παρουσιαστεί στο επόμενο τεύχος), καθώς και οι Ψυχόδραμα. Αυτό που ξεκίνησε σαν πείραμα, να παρουσιαστεί δηλαδή μια εξ’ ολοκλήρου hip hop φάση στη Villa Amalias, κατέληξε στο οικείο σκηνικό του γεμάτου από κόσμο και παλμό συναυλιάδικου, κάτι που δείχνει ξεκάθαρα ότι σε τέτοιους χώρους χωράμε όλοι, άσχετα από τον τρόπο που επιλέγει ο καθένας να εκφραστεί. Όλες οι μπάντες έπαιξαν παθιασμένα και δυνατά ενώ ο κόσμος, όπως ειπώθηκε και παραπάνω, ανταποκρίθηκε με τον καλύτερο τρόπο.

Χάσμα, Αρχίδια, Βαλπουργία Νύχτα (Villa Amalias, Κυριακή 8/12)

Στις 8-12-02 πραγματοποιήθηκε μια ακόμα αυτοοργανωμένη συναυλία στο χώρο της Villa Amalias με εγχώρια punk συγκροτήματα, τα οποία ήταν οι Χάσμα, Αρχίδια και Βαλπουργία Νύχτα (νέα diy μπάντα).

Το live είχε πολύ κόσμο (όπως συνήθως, κάτι που, από ότι φαίνεται θα συνεχιστεί), που είχε μαζευτεί και σχετικά νωρίς. Για περίπου μία ώρα υπήρξε κάποιο τεχνικό πρόβλημα, που έκανε άλλους να ανυπομονούν και άλλους να ανησυχήσουν, αλλά τελικά αποδείχτηκε πως ήταν μόνο μια μικρή παράταση για αυτό που θα επακολουθούσε!

Την αρχή έκαναν οι Βαλπουργία Νύχτα. Έπαιξαν καθαρό punk με κοινωνικοπολιτικό στίχο, ενώ είχαν και ένα κομμάτι για την κακοποίηση των ζώων (εύγε...). Άφησαν πολύ καλές εντυπώσεις, και αξίζει να αναφερθεί η ωραία και εκδηλωτική τους σκηνική παρουσία. Συνέχισαν οι Αρχίδια, οι οποίοι έπαιξαν αρκετή ώρα με full set, και το φινάλε ήρθε από τους αγαπητούς Χάσμα, όπου κορυφώθηκε το live!

Οι τελικές μου εντυπώσεις; Πολύ ωραίος ήχος (αποδείχτηκε ότι δε χρειάζεται κανένας αρχιεπαγγελματίας ηχολήπτης γι’ αυτό), χορός και πανικός από τον κόσμο και με τα τρία γκρουπ, και ένα από τα καλύτερα live. Τι άλλο να πω; ΣΥΝΑΥΛΙΑΡΑ!!

ΛΙΓΑ ΛΟΓΙΑ ΓΙΑ ΤΟ ΤΕΛΟΣ

Ευχαριστούμε όλους τους φίλους που βοήθησαν με τον έναν ή τον άλλο τρόπο στη σύλληψη της ιδέας και τη δημιουργία αυτής της έκδοσης.

Επίσης ευχαριστούμε εκ των προτέρων όλους όσους θα πάρουν στα χέρια τους τούτο το πρώτο τεύχος, με την ελπίδα ότι η επαφή μας θα συνεχιστεί μέσα από πολλά τεύχη ακόμη, αλλά και κατ’ ιδίαν στις διάφορες δραστηριότητές μας.

Περιμένουμε τα σχόλιά σας, τις απόψεις σας, την (εποικοδομητική) κριτική σας, καθώς και οποιασδήποτε άλλης μορφής παρέμβαση στις σκέψεις μας...

με γράμμα: **Ράδιο RVilla, Τ.Θ. 31427, Τ.Κ. 100 35, ΑΘΗΝΑ**

ή με e-mail: **radiorvilla@punk.gr**

**Κάθε σκέψη που έχουμε
φυλακίζει με την έκφραση**

**Πρέπει να ελευθερωθεί
με τις πράξεις μας**

Villa Amalias

από το 1990

**Η επιθυμία είναι
το μισό της ζωής**

**Η αδιαφορία είναι το
μισό του θανάτου**

